

Colecția
ROMANE CELEBRE
CONTINUATE

sub tipar:

SCARLETT vol. 3
continuarea romanului
Pe aripile vântului

DIN NOU LA PEMBERLEY
continuarea romanului
Mândrie și prejudecată

**ÎNTOARCEREA LUI
HEATHCLIFF**
continuarea romanului
La răscruce de vânturi

JANE ROCHESTER
continuarea romanului
Jane Eyre

28

Era aproape întuneric când Scarlett se înapoie. Și casa părea tăcută și neprimitoare. Nicio lumină nu pătrundea prin draperiile trase întotdeauna la căderea amurgului. Deschise ușa cu grijă, fără să facă zgomot.

— Spune-i lui Manigo că mă doare capul și că nu vreau să mănânc, îi spuse lui Pansy, când erau încă în vestibul. După aia vino să mă dezbraci. Mă duc direct la culcare.

Manigo va trebui să anunțe pe toată lumea. N-avea chef să stea de vorbă cu nimeni. Se furișă încet pe scări, pe lângă ușile deschise ale salonului plăcut luminat. Vocea puternică a lui Rosemary transmitea părerea lui Miss Julia Ashley despre una sau despre alta. Scarlett grăbi pașii.

Stinse lampa și se cuibări sub pături, după ce Pansy o dezbracă, încercând să se ascundă de propria-i nefericire disperată. Măcar dacă ar putea dormi. Să uite de Sally Brewton, să uite de totul, să scape. Întunericul era atotputernic, batjocorindu-i ochii uscați și fără somn. Nici măcar nu mai putea plânge; toate lacrimile ei fuseseră consumate în furtuna emoțională de după revelațiile diavolești ale lui Sally.

Clanța se mișcă și lumina năvăli în cameră, în vreme ce ușa se dădu de perete. Scarlett întoarse capul nedumerită. Rhett stătea în ușă, cu o lampă în mâna ridicată, care arunca umbre ascuțite pe trăsăturile feței lui arse de soare și pe părul lui asprit de sare. Mai purta încă

hainele în care plecase pe apă; i se lipeau umede de pieptul puternic, de brațele și de picioarele musculoase. Avea o expresie mohorâtă, cu emoțiile abia reținute, părea uriaș și periculos. Și totuși, respirația ei se accelera de tulburare. Asta visase mereu, că Rhett va intra în camera ei, iar pasiunea îi va înfrânge autocontrolul. Veni spre pat cu pași mari, după ce împinse ușa cu piciorul.

— Nu te poți ascunde de mine, Scarlett. Ridică-te! Dintr-o singură mișcare, brațul lui mătură lampa neaprinsă, trântind-o pe podea cu zgomot. Mâna lui mare așeză lampa aprinsă în locul celeilalte, cu asemenea forță, încât se balansa periculos. Dădu păturile la o parte, o apucă de brațe, o trase din pat și o ridică în picioare. Părul întunecat îi căzu de-a lungul gâtului, pe umeri și peste mâinile lui. Dantela, care-i mărginea decolteul cămășii de noapte, tremura din cauza bățăilor inimii. Obrajii i se înroșiseră, iar ochii verzi îl fixau pe Rhett. El o împinse în stâlpul gros al patului și se dădu înapoi.

— Blestemată să fii, zise el răgușit. Ar fi trebuit să te omor chiar în clipa când ai pus piciorul în Charleston.

Scarlett se agăță de stâlp să nu se prăbușească. Simți emoția pericolului în vene. Ce se întâmplase de era într-o asemenea stare?

— Să nu faci pe fecioara înspăimântată cu mine, Scarlett. Te cunosc eu. N-am de gând să te omor. Nici măcar să te bat. Deși Dumnezeu știe că ai merita-o. Rhett se strâmbă.

Cât ești de seducătoare, draga mea! Cu sânul tresăltând și ochii măriți de inocență. Păcat că, după definiția ta strâmbă, chiar ești inocentă. N-are importanță durerea pe care i-ai provocat-o unei femei cumsecade, aruncându-ți plasa peste prostovanul de bărbatu-său.

Buzele lui Scarlett se arcuiră într-un zâmbet de victorie. Era furios pentru că-l cucerise pe Middleton Courtney! Reușise – îl făcuse să admită că era gelos. Acum va trebui să admită că o iubește. Îl va obliga să o spună...

— Puțin îmi pasă că te-ai dat în spectacol, spuse în schimb Rhett. De fapt a fost destul de amuzant să privești o femeie în toată firea purtându-se ca o fecioară

nubilă. Nu poți să treci dincolo de șaisprezece ani, nu-așa, Scarlett? Culmea ambiției tale este să rămâi etern diva ținutului Clayton.

Însă astăzi gluma s-a îngroșat! strigă el. Scarlett se dădu brusc înapoi. El își încleștă pumnii, controlându-și în mod vizibil furia.

Când am ieșit din biserică azi-dimineață, spuse el încet, un vechi prieten, care îmi este și văr apropiat, m-a tras deoparte și s-a oferit să-mi fie martor când îl voi provoca pe Middleton Courtney la duel. N-avea nicio îndoielă că asta mi-era intenția. Indiferent de adevăr, bunul tău renume trebuie apărat. De dragul familiei.

Dinții mici și albi ai lui Scarlett se înfipseră în buza de jos.

— Și tu ce i-ai spus?

— Exact ce vreau să-ți spun și ție. „Un duel nu va fi necesar. Soția mea nu este obișnuită cu societatea și s-a comportat într-un mod care a dat naștere unor neînțelegeri, pentru că nu s-a priceput la ceva mai bun. Am să-i pun în vedere ce se așteaptă de la ea.”

Brațul lui se mișcă iute ca șarpele la atac și o prinse pe Scarlett de încheietura mâinii.

— Prima lecție, zise. O trase spre el cu un gest brusc. Scarlett se trezi lipită de pieptul lui cu brațul răsucit la spate. Chipul lui Rhett era foarte aproape, deasupra ei, iar privirile li se întâlneau. Nu-mi pasă dacă toată lumea crede că sunt un încornorat, draga mea, devotata mea soțioară, dar nu mă voi lăsa forțat să mă bat cu Courtney. Respirația lui Rhett era caldă și sărată, în nările și pe buzele ei. A doua lecție, zise el. Dacă o să-l omor pe nenorocit, va trebui să părăsesc orașul sau să mă las spânzurat, și ăsta ar fi un inconvenient pentru mine. Și, pe de altă parte, n-am de gând să mă las împușcat de Middleton. S-ar putea, dintr-un accident, să tragă bine, și să mă rănească, ceea ce-ar fi un alt soi de neplăcere.

Scarlett încercă să-i ardă o palmă cu mâna liberă, dar el i-o prinse cu ușurință într-a lui. Și i-o răsuci lângă cealaltă. Brațele lui formau o cușcă în jurul ei. Îi putea

simți umezeala cămășii pătrunzând prin pânza ușoară a cămășii ei de noapte, până la piele.

— A treia lecție, zise Rhett. Ar fi ironia sortii pentru mine – sau chiar și pentru un imbecil asemeni lui Courtney – să-și riște viața, pentru a salva sufletul tău păcătos de dezonoare. De aceea – lecția a patra: îmi vei urma instrucțiunile privind comportarea ta de câte ori vei ieși în public, până la sfârșitul Sezonului. Și, fără migrene, pisicuțo. Nu e stilul tău, și n-ar face decât să întetească bârfa. Îți vei ține sus capul tău cărlionțat, și-ți vei căuta în continuare, fără odihnă, tinerețea pierdută. Dar vei avea grijă să-ți distribuie atențiile în mod egal către populația masculină a orașului. Voi fi bucuros să te sfătuiesc cărui gentleman să-i acorzi favorurile. De fapt, voi insista să-ți dau sfaturi. Îi eliberă mâinile și o apucă de umeri, îmbrâncind-o.

Lecția a cincea: o să faci exact ceea ce-ți spun. De parte de căldura corpului lui Rhett, cămașa de noapte de mătase umedă era rece ca gheața pe sânul și pântecul femeii. Își încrucișa mâinile pe piept încercând să se încălzească, fără folos, însă. Mintea-i era la fel de înghețată ca și corpul, și ceea ce spunea Rhett avea un ecou foarte clar. Nu-i păsa... Își batea joc de ea... Nu-l interesau decât „conveniențele”.

Cum îndrăzne? Cum îndrăzne să rătă de ea, s-o facă de două parale față de prietenii lui, s-o azvârle prin cameră ca pe un sac de cartofi? Un „gentleman charlestonian” era o minciună la fel de sfruntată ca și o „doamnă din Charleston”. Fățarnici, mincinoși, prefăcuți...

Scarlett ridică pumnii să-l lovească, dar el încă o ținea de umeri și pumnii ei căzură fără vlagă.

Ea se răsuci și se eliberă. Rhett își ridică palmele pentru a-i bloca loviturile, și râse gros, gâlgâit.

Scarlett ridică mâinile – doar ca să-și dea pe spate părul în neorânduială.

— Tacă-ți gura, Rhett Butler. N-o să am nevoie de niciun sfat de la tine, pentru că nu voi mai fi aici ca să am posibilitatea să-l ignor. Urăsc Charlestonul tău prețios, și disprețuiesc pe toată lumea de aici, mai ales pe

tine. Plec mâine. Îl înfruntă cu fața înălțată, cu mâinile pe coapse, cu bărbia în afară. Corpul îi tremura vizibil, în mătasea jilavă.

Rhett întoarse privirea într-o parte.

— Nu, Scarlett, zise el. Tonul îi era ca de plumb. Nu mă vei părăsi așa. Fuga nu va face decât să confirme vinovăția, și tot va trebui să-l omor pe Courtney. M-ai șantajat ca să-ți permit să rămâi în timpul Sezonului, Scarlett, și vei rămâne.

Și vei face ce-ți spun eu, și-o să te prefaci că-ți place. Dacă nu, jur în fața lui Dumnezeu că-ți voi rupe oasele, unul câte unul.

Se îndreptă spre ușă. Cu mâna pe clanță, se întoarse spre ea și zâmbi batjocoritor.

— Și fără șmecherii, pisicuța mea. Am să-ți pândesc fiecare mișcare.

— Te urăsc! strigă Scarlett către ușa care se închi-dea. Când auzi cheia întorcându-se în broască, aruncă ceasul de pe cămin, apoi vătraiul, în ușă.

Prea târziu se gândi la terasă și la posibilitatea de a ieși prin celelalte dormitoare. Când alergă pe la uși, constată că erau și ele încuiate pe dinafară. Se întoarse în cameră și începu să umble încolo și înapoi, ca un leu în cușcă, până ce nu mai putu de oboseală.

În cele din urmă se prăbuși într-un scaun și bătu slab cu palmele în brațele lui, până ce-i amortiră mâinile.

— O să plec, anunță ea cu voce tare, și n-are cum să mă oprească. Dar ușa încuiată, groasă și înaltă, îi dovedi contrariul.

N-avea niciun rost să se lupte cu Rhett, trebuia să-l păcălească în vreun fel. Trebuia să existe o modalitate, și ea o va găsi. Nu era nevoie să se încarce cu bagaje, putea să plece doar cu hainele de pe ea. Așa va face. Se va duce la o partidă de whist, la un ceai, sau în altă parte, și de-acolo va pleca simplu, se va urca în tramvai, și va ajunge la gară. Avea destui bani pentru un bilet către... unde?

Ca de fiecare dată când o durea sufletul, se gândi la Tara. Acolo era pace și de-acolo își lua energie... dar

acolo era și Suellen. Măcar dacă Tara ar fi fost a ei, în întregime. Revăzu imaginile care-o tulburaseră când vizitase plantația Juliei Ashley. Cum a putut Carreen să-și arunce partea ei, așa cum o făcuse?

Capul îi zvâcni în sus, ca al unui animal care adu-mecă apa. La ce putea folosi o bucată din Tara, unei mănăstiri din Charleston? N-o puteau vinde, chiar dacă ar fi existat un cumpărător, pentru că Will n-ar fi fost niciodată de acord, și nici ea. Poate că primeau a treia parte din profitul plantației de bumbac. Dar ce însemna asta? Cel mult treizeci sau patruzeci de dolari pe an. Nu vor putea fi decât fericiți să i-o vândă ei, deci.

Rhett voia ca ea să rămână, nu-i așa? Foarte bine! Va rămâne doar dacă el o va ajuta să obțină partea lui Carreen din Tara. Apoi cu două treimi în mână, se va oferi să cumpere partea lui Will și Suellen. Dacă ei vor refuza să vândă, o să-i arunce afară.

Un fior de remușcare îi străbătu gândurile, dar îl îndepărtă. Ce importanță avea cât de mult iubea Will Tara? Ea o iubea și mai mult. Și avea nevoie de ea. Era singurul loc de care-i păsa. Singurul loc unde cuiva îi păsase de ea vreodată. Will va înțelege. Va vedea că Tara este singura ei speranță.

Alergă la cordonul clopoțelului și trase de el. Pansy veni la ușă, o încercă, întoarse cheia și o deschise.

— Spune-i domnului Butler că vreau să-l văd, aici, în camera mea, spuse Scarlett. Și adu-mi țină. În fond, mi-e cam foame.

Își schimbă cămașa de noapte cu una uscată, și-și puse un halat călduros de catifea; își perie apoi părul, prinzându-l la spate cu o panglică de mătase. Ochii ei triști se reflectară în oglindă.

Pierduse. Nu avea să-l mai recâștigate pe Rhett.

Nu trebuia să se întâmple astfel.

Prea mult – prea repede – universul i se răsturnase în doar câteva ore. Era încă amețită de șocul vorbelor lui Sally Brewton. Nu mai putea rămâne în Charleston, după tot ce aflase. Era ca și cum ar fi încercat să construiască o casă pe nisipuri mișcătoare.

Scarlett își apăsă fruntea cu palmele, vrând parcă să împiedice curentul gândurilor confuze. Nu reușea să prindă sensul atâtor gânduri care i se roteau prin cap, deodată. Trebuia să existe un lucru asupra căruia să se poată concentra. Totdeauna avusese succes atunci când își canalizase eforturile asupra unui singur țel.

Tara...

Tara va fi. Când Tara-i va aparține în întregime, se va gândi și la restul...

— Am adus cina, Miss Scarlett.

— Pune tava pe masă, Pansy, și lasă-mă. Am să te sun când voi avea nevoie.

— Da, doamnă. Zice domnu' Rhett că o să vină după ce mănâncă.

— Lasă-mă-n pace.

Expresia lui Rhett era impenetrabilă, cu excepția obo-selii din ochi.

— Ai vrut să mă vezi, Scarlett?

— Da. Nu-ți face griji. Nu vreau să ne batem. Vreau să-ți propun un târg.

Expresia îi rămase aceeași. Nu spuse nimic.

Scarlett își păstră tonul rece, de afaceri, continuând.

— Amândoi știm că tu mă poți forța să rămân în Charleston, să merg la baluri și recepții. Și amândoi știm că, îndată ce mă vei însoți acolo, nu vei putea face nimic să mă împiedici să spun și să fac ce vreau. Mă ofer să rămân și să mă port așa cum vrei tu, dacă mă vei ajuta să obțin ceea ce doresc, și care n-are nicio legătură cu tine sau cu Charlestonul.

Rhett se așeză, scoase un trabuc subțire, îl aprinse.

— Ascult, zise el.

Ea îi explică ce dorea, aprinzându-se cu fiecare cuvânt. Așteptă nerăbdătoare părerea lui Rhett, după ce termină.

— Îți admir îndrăzneala, recunosc, spuse Rhett. Nicio-dată nu m-am mirat că ai putut ține piept generalului Sherman și armatei sale, dar cu Biserica romano-catolică s-ar putea să ți se înfunde.

Râdea, dar era un râs prietenesc, chiar admirativ. Ca în zilele când erau prieteni.

— Nu încerc să păcălesc pe nimeni, Rhett, vreau doar să fac un târg cinstit, asta-i tot.

Rhett zâmbi.

— Tu? Să faci un târg cinstit? Mă dezamăgești, Scarlett. Nu mai ești în formă?

— Pe cuvânt de onoare! Nu înțeleg de ce trebuie să vorbești așa. Știi foarte bine că n-aș încerca să profit de pe urma Bisericii.

Modul prețios în care Scarlett își exprimă revolta, înțetei râsul lui Rhett.

— De așa ceva n-am mai auzit, zise el. Spune-mi adevărul, de-aia te-ai tot fățâit la Liturghie, în fiecare duminică, zornăindu-ți mătâniile? Asta ai plănuit tot timpul?

— Nu. Nici nu pot să-mi dau seama de ce mi-a luat atâta vreme ca să mă gândesc la asta. Scarlett își acoperi gura cu mâna. Cum naiba făcea Rhett? Mereu o împingea să spună mai mult decât ar fi dorit. Își luă mâna de la gură și se încruntă. Ei, ai de gând să mă ajuți sau nu?

— Vreau, dar nu știu dacă pot. Și ce-o să faci dacă Maica Superioară te refuză? Vei mai rămâne până la sfârșitul Sezonului?

— Am spus doar că da. Și, în afară de asta, n-are niciun motiv să mă refuze. Am de gând să-i ofer mult mai mult decât poate Will să-i trimită. Îți vei folosi influența. Tu cunoști atâta lume, ai putea aranja.

Rhett zâmbi.

— Ce încredere înduioșătoare ai în mine, Scarlett. Cunoasc, pe o rază de o mie de mile, toți ticăloșii, afaceriștii și politicienii necinștiți, dar n-am nicio trecere pe lângă oamenii cumsecade. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să-ți dau un mic sfat: nu încerca s-o îmbrobodești pe Maica Superioară. Spune-i adevărul, dacă poți, și fii de acord cu tot ceea ce-ți cere. Nu te tocmi.

— Ce prostănac ești, Rhett Butler! Doar nebunii plătesc prețul care li se propune inițial. Iar mănăstirea nici măcar n-are nevoie de bani. Au căsioiul ăla, și călugărițele

muncesc pe gratis; am văzut sfeșnice de aur, și o cruce uriașă de aur pe altarul din capelă.

— „Deși vorbesc cu limbile oamenilor și ale îngerilor...”, murmură Rhett chicotind.

— Ce naiba tot zici acolo?

— Era un citat...

Se strădui să pară serios, dar ochii lui întunecați aveau o expresie veselă.

— Îți urez tot norocul din lume, Scarlett, spuse el. Poți lua asta drept binecuvântarea mea. Părăsi camera cu calmul intact. Apoi izbucni în râs, cu adevărat amuzat. Scarlett o să-și țină promisiunea. Întotdeauna o făcea. Cu ajutorul ei, el va domoli scandalul, iar la două săptămâni după terminarea Sezonului, Scarlett va fi plecată. Va scăpa de tensiunea pe care ea o adusese în viața lui nouă, din Charleston, și va fi liber să se întoarcă pe plantație. Voia să facă atât de multe acolo... Asaltul impetuos al lui Scarlett asupra Maicii Superioare de la mănăstirea lui Carreen, va fi o adevărată distracție.

Pariez pe Biserica romano-catolică, își spuse Rhett. Ea gândește cu erele, nu cu săptămânile. Și totuși, n-aș băga mâna în foc. Când Scarlett își pune ceva în minte, nu-i poți sta în cale. Râse domol, îndelung.

Așa cum se așteptase Rhett, relațiile lui Scarlett cu starea s-au dovedit a nu fi câtuși de puțin simple.

— Nu spune nici da, nici nu, și nici măcar nu ascultă când încerc să-i explic cât ar fi de bine dac-ar vinde! se plânse Scarlett după prima ei vizită la mănăstire. Ca și după a doua... a treia... a cincea. Era derutată și se simțea frustrată. Rhett asculta cu atenție răbdătoare, amabilă; în timp ce ea fierbea de mânie, el abia-și reținea râsul; căci știa despre sine că e singura persoană cu care Scarlett putea vorbi despre asta.

În plus, eforturile ei îi dădeau noi motive de încântare, aproape în fiecare zi, în vreme ce ea-și continua asaltul asupra Sfintei Biserici. Începuse să meargă la Liturghie, în fiecare dimineață, conștientă că devoțiunea ei va ajunge la urechile Maicii Superioare. Apoi porni s-o viziteze pe Carreen atât de des, încât învăță numele tuturor

celorlalte călugărițe, ca și ale elevilor de acolo. După o săptămână de răspunsuri blânde și care n-o angajau cu nimic, Scarlett fu atât de disperată, încât își însoțea mătușile în vizitele la diverse bătrâne catolice, care n-o duceau prea bine.

— Cred că mi-am tocit mătaniile până la jumătate din mărimea lor! îi spuse ea, supărată, lui Rhett. Cum poate fi baba aia îngrozitoare atât de a naibii?

— Poate-și închipuie că asta îți va salva sufletul, sugeră Rhett.

— Ei, la dracu'! Sufletul meu o duce foarte bine mersi. Biserica nu face decât să mă înece cu mirosul ăla de tămâie. Și pe deasupra, mai arăt și ca o vrăjitoare, pentru că nu reușesc să dorm destul. Aș vrea să nu mai fie în fiecare seară câte o petrecere.

— Prostii. Cearcănele astea de sub ochi îți dau o înfățișare mai spiritualizată. Nu fac decât s-o impresioneze pe Maica Superioară.

— O, Rhett, ce lucruri oribile poți spune! Trebuie să mă duc să mă pudrez chiar acum.

De fapt, lipsa somnului începuse să se vadă pe chipul lui Scarlett și supărarea îi săpase dungi adânci între sprâncene. Toată lumea din vechiul Charleston discuta despre ceea ce ei credeau a fi un fel de fervoare religioasă. Scarlett devenise altă femeie. La baluri și recepții era politicoasă, dar distantă. Diva cuceritoare se retrăsese. Nu mai acceptă invitațiile la partidele de whist, și încetă să mai facă vizitele obișnuite.

— Sunt de acord că Dumnezeu trebuie cinstit, și chiar renunț la ceva care-mi place foarte mult, de Postul Mare. Dar cred că Scarlett merge prea departe. Este exagerată, zise într-o zi Sally.

Emma Anson nu fu de aceeași părere.

— Asta mă face s-o privesc acum cu alți ochi. Știi doar părerea mea că n-ar fi trebuit să-i acorzi girul tău, așa cum ai făcut-o, dragă Sally. Era o mică parvenită, o ignorantă. Acum sunt gata să-mi înghit cuvintele. Sunt admirabile sentimentele religioase, la oricine. Chiar și cele catolice.

Miercuri dimineată, în a doua săptămână a asediului pornit de Scarlett, ploua și era întunecat și frig.

— Nu pot merge până la mănăstire prin ploaia asta, gemu ea, o să-mi distrug singura pereche de ghete. Se gândi cu nostalgie la fostul vizitiu al Familiei Butler, Ezekiel. Apăruse ca un spiriduș în cele două nopți ploioase, când trebuiau să iasă. Toată această prefăcătorie charlestoniană este tâmpită și dezgustătoare, dar aș accepta-o cu plăcere dacă mi-ar pune astăzi la dispoziție o trăsură confortabilă. Dar nu se poate. Și trebuie să plec, așa că am să plec.

— Maica stareță a plecat azi-dimineată devreme, spre Georgia, la o întrunire a Ordinului de acolo, spuse călugărița care îi deschise. Nimeni nu știe exact cât o să dureze întrunirea. Poate o zi sau mai multe, poate chiar o săptămână.

N-am la dispoziție o săptămână sau mai mult, strigă Scarlett în ea însăși. Nu-mi pot permite să pierd nici măcar o zi.

Se târî spre casă, prin ploaie.

— Aruncă ghetele alea blestемate, îi comandă lui Pansy. Și adu-mi niște haine uscate.

Pansy era și ea udă learcă. Tușind ostentativ, se grăbi totuși să-i îndeplinească ordinele. I-ar trebui o mamă de bătaie fetei ăsteia, se gândi Scarlett, dar era mai degrabă tristă decât supărată.

Ploaia se opri după-amiaza. Miss Eleanor și Rosemary se hotărâră să dea o raită pe strada Regelui, pentru cumpărături. Scarlett n-avu chef nici de asta. Rămase în camera ei, clocindu-și gândurile, până ce avu impresia că o strâng pereții, și coborî în bibliotecă. Poate îl va întâlni pe Rhett, s-o consoleze. Nu putea discuta cu nimeni altcineva acest subiect, pentru că nu mărturisise nimănui altcuiva.

— Cum merge reformarea Bisericii catolice? întrebă el ridicând o sprânceană.

Ea-i spuse mânioasă, în câteva cuvinte, că Maica Superioară fugise de ea. Rhett o aprobă, în timp ce-și tăia un trabuc subțire.